

Biographia

Wape - Tillner

per. Carl H. Bergman

C 1855

J. Tillman Hand.

Döden har ock nu kommit till församlingens präst-
gård. Efter mångårig fruktan och sorg af vanskaper, deltagande
och tacksamhet, under långsamt och smärningom aftynande lifs-
krafter, och slutligen två och en half veckas fridsamt dödsarbete,
afsomnade stilla, såsom hon hade lefvat, prästhufvets äldriga
vän, Margaretha Grape, Onsdagen i nu förflutna vecka,
d. 19de innevarande Augusti, kl. $\frac{1}{2}$ 3 e.m. vid hög och vörd-
nadsvärd ålder af 76 år 9 mån. 8 dagar.

Ett utförligt liktal och längre så kallad tacksegelse
är emot den afslidovännens förklarade önskan och tillkom-
nagifna tankesätt. "Har jag" - sade hon - "inom församlingen
någon vän i Gud, af nåden mig beskådd, ja tackas den nog"
"på mig af Guds Ånnes påminnelse i en upriktig barnabönstäm"
"något af dessa tal, som så mycket missbrukas och så"
"lätt missförstås". Vi erkänna och vörda ett så som velt-
omt tankesätt. Dock må för hennes vänner här i försam-
lingen nämnas, att hon, såsom trogaste vän, följt oss
i medgång och motgång, och delat med oss vår ringa lycka,
men många och djupa sorger, i mer än 44 år, Ver i Me-
delvad och Jemtland, sedan, i vår landsflykt från hem-
bygden, nära ett år i Stockholm, 12 år i Östra Ryd, 8 år i
Funbo, och nu slutligen i Öster Låhla, här hon slutat sina
dagar, i 16 år på det 17de. I minnets hinner väl från
hennes vålmagtdagar, I hungrande och fattige, som hon

räckte

räckte brödet af godt hjerta, ja långt tillgånget i hennes
 dönnas hus syntes henne med lif. För alla husets barn har
 hon varit såsom en andra moder, hvilka ock såsom fäder,
 älskat och älska henne och välsigna hennes äminnelse. Hon
 skall ock aldrig förätas af dem, som genom ett närmare
 umgänge kände hennes innersta, den berna till Gud och
 Jesus Christum, som der lefde, och i hvilken hon upgaf sin
 ande, redon i tiden, genom sin frälsare, mera bekant med wä-
 heten, än med ~~den~~ världen och dess förfärliga skuggspel.
 Hennes bortgång var så stilla, att man kan säga med
 full sanning, att hon var såsom död, för än hon i fördö-
 elda anledningar drog sin lilla suck, såsom tecken af hjertats
 bön till sin frälsare i dödens stund. Hennes afsonnande
 påminner om ett vackert ord, som varit erbjödet åt
 vår kyrkosjälmbok och väl värdt att der finna sitt rum:

Död, o död, naturens häpnad,
 Wister, när du lasten slår,
 Mild, förtrolig, obewapnad
 Näden du till möte går!

Auck, ja! sådan var hennes död. Det var ett utbrun-
 net, ~~hvar~~ stilla flocknande ljus. Så uphörd naturens
 swaga, dödliga lif, under det att den odödliga själen
 hemföll i Guds hand, der intet dödsqual kommer den
 vid.

Men vi få icke säga mer, emot vår bortgångne
 vāns förklarade önskan. Det är nog, lofwat ware
 Gud, icks för mycket.

Hörle

Hörle henne i frid och ro;
 Men vi, som än på jorden bo,
 Skole alltid rido vara,
 Vi måste snart — snart hädanfara.

Om aftonen är just och qvål,
 När vānnen skola skiljas åt,
 Men Gud en bättre morgon ger,
 Då ingen gråt skall vara mer.

Det är de efterlevande, som dö. Den fromme går bort
 ur striden i friden. De efterlevande kvarblifva i sak-
 naden och sorgen. Men Herren lifver; lofwat ware vår
 trost!

Herom Gud gifve oss sin nåd till en fann och daglig
 dödsberedelse! I dödens stund och på den yttersta dagen,
 hjälp oss, milda Herre Gud! Amen.

Tillägg för trogen Ungdoms Vān.

Något år före vår vāns död, infördes ^{hon} i dröm i en härlig
 och helig kyrka, hvarom hon kände med vissnet, att elat var
 hennes Faders, som ^{hon} likväl ej fick se. Hon utbrast då i sin
 kända upriktighet och barnansfäls: „Nå, hade du då”
 „Kyrka madom du lefde, ja har du ock nu fått henne”
 „wakker nog.” — Detta antyde, som lätt inses, en föräld-
 rick barnanäd, i hvilken hon skulle gå och gått ur
 tiden.

till hjälpen, lyckats trösta den; ty den tröst, som, i minsta mått,
gör kar af likgiltighet och förflackelse, är ej hvar sak att meddelas;
hellst den ock icke ingår i samvetsamma lifvet. Huru lätt
intressas ej en oropsattlig glömska vid ett vittnesbörd inför en
vid en taxering m.m. Sedan det förfläckliga ordet är uttalat,
skäddet ges i samvettet, och den svage har öppnat sin hjärns
salighet. Om mindre samvetsgranna gäller det: När man
begär för mycket, får man intet; ty sedan föraktas. Hu-
ru väl vore det icke, om ett ^{cundra} ord valdes ut och
förklarades för visse telefallen? Om t.e. vid uppgift till
läsningarna, det finns hebraiska: Vid min medborgeliga be-
der! Ja skulle detta ord säga allt, och nog och gälla
^{ett} ord, som man må säga att uttala. Man
vite då hvad saken rättvisligen gäller, ^{närigen} hebraiska och ar-
i världen och i samhallets ordning, hvilka ingår vil-
falla på spel, och man skall se ty bättre för vid
sin uppgift, väl vetande, att man fått sin ära i privat
och i fara för möjliga ^{bildfärd och för} besväranne. Måttom
lagstiftern säga denna sak i betänksamt inför
Honom, som när saken häftas och låter ingen
fara bli oförklarad, enligt sin Hel. Sag,
som Kristus uppfyllt, och körnt, ^{och} icke afkastat.
Dit i i his salvari animam meam.